

V TEJ ŠTEVILKI

Kako iz agonije?

Le z lastnimi močmi do hitrejšega razvoja kraja

Po toči zvoniti bo prepozno

Kulturna nedejavnost v Vodichah — tudi Kopitarja bi zaskrbela

Urejanje prostora — naša neurejena vsakdanjost

Marsikatera gradnja oziroma pozidava sproži plaz vprašanj, negodovanj, kritik, ker mnogi o tem nič ne vedo, dokler izvajalci ne začno delati na gradbišču. Tedaj ne manjka pripomb, češ, čemu nas nihče nič ne vpraša, nič ne pove in podobno. In da bi se vsem tem vprašanjem izognili, so načrtovalci srednjeročnega in dolgoročnega plana občin in mesta tja do leta 2000 zasnovali široko javno razpravo, na kateri je imel vsak krajan oziroma občan možnost da (so)odloča o prihodnjem razvoju svojega kraja. Urbanistično zasnovano smo tako lani spomladi sprejeli in jo po občinah že začeli uresničevati. V primerjavi z drugimi ljubljanskimi občinami bomo v Šiški v tem srednjeročnem obdobju gradili najmanj, le 1766 stanovanj, od tega dve tretjini v družbeni in eno tretjino v zasebni lasti. Občinski možje so gradnjo zasnovali v glavnem na manj kakovostnih površinah, denimo v Šentvidu, Medvodah, Vodichah in Podutiku. In ker je čas denar, so najprej zagrizli v Podutik, ki bo v prihodnosti največje gradbišče, saj bodo tod zgradili okoli 900 stanovanj. Osnutek zazidalnega načrta za južni del so že izdelali in ga javno razgrnili Podutičanom, ki naj bi s pobudami in pripombami osnutek dopolnili in ga obogatili. A krajanj, ogorčeni nad neuresničeni željami in potrebami, so osnutek kar zavrnili in osuple urbaniste popolnoma razorožili. Naseljenci so namreč ponovno sprožili že ničkolikokrat premeta vprašanja, zakaj prav pri nas, zakaj bloki in ne zasebne hiše, kako nadomestiti obdelovalne površine kmetom in še bi lahko naštevati. Da so si krajanj lastili pravico, da odločajo o stvareh, za katere so sicer dolžne skrbeti naše strokovne službe, ki jih plačujemo, je krivo seveda stanje, kakršno smo pač imeli na področju

urejanja prostora. To stanje pa se ne kaže samo v neprimerni dose-danji izrabi prostora, ampak v neurejeni zemljiški politiki, neurejeni komunalni infrastrukturi in nenazadnje ne gre prezreti posameznega uporabnika prostora, ki se obnaša še vse preveč samovoljno in egoistično, ker se še premalo zavedamo, da bo za kakovostnejši in boljši jutri potrebno tudi odrekanje v korist širšega družbenega interesa, saj je v Šiški kar 5000 ljudi, ki potrebujejo streho nad glavo. Na napakah se pač najraje učimo, a dragih šol je bilo že preveč, da bi lahko še naprej odlašali. Napake že zdaj drago plačujemo, saj je vsaka novogradnja finančno zahtevnejša, ker bo pač treba upoštevati tudi stroške sanacije, prestrukturiranje nekaterih dejavnosti, dograditi velik del manjkajoče infrastrukture, ki ob stihijskem naraščanju zasebne in črne gradnje ni bila uresničena.

Strokovno službo čaka na tem področju še veliko trdega dela, kajti urbanistična zasnova je v bistvu le usmeritev za nadaljnji prostorski razvoj, ki opredeljuje, na katerih površinah je najbolj smotno graditi, kje bodo potekale prometne povezave in kje bodo vsi tisti spremljajoči objekti, ki so nujni za življenje krajanov. Koliko in kaj od načrtovanega bo mogoče uresničiti, pa je seveda odvisno od denarja. Zaradi tega bo treba načrte tudi spreminjati in jih dopolnjevati. Zato ni razloga, da bi se še naprej hudovali in izničevali že dognane in na mestni ravni potrjene načrte. Le strpno in s skupnimi močmi bomo premostili vse nakopičene težave in tako laže zasnovali naš jutri.

Vera Vogrinčič